

Niin paljon vettä niin lähellä kotia

Mieheni syö hyvällä ruokahalulla. Mutta luulen että hänellä ei ole oikeasti nälkä. Kyynärpäät pöydällä hän pureksii ruokaansa, ja tuijottaa jotakin huoneen toisella puolella. Hän katsoo minuun ja kääntää katseensa muualle. Hän pyyhkii suunsa lautasliinaan. Hän kohottaa olkapäitään ja jatkaa syömistä.

"Miksi tuijotat minua?" hän kysyy. "Mikä on?" hän sanoo ja laskee haarukan pöydälle.

"Tuijotinko minä?" sanon ja pyörittelen päätäni.

Puhelin soi.

"Älä vastaa", hän sanoo.

"Sehän voi olla vaikka äitisi", sanon.

"No sen kun vastaat sitten", hän sanoo.

Nostan luurin ja kuuntelen. Mieheni lopettaa syömisen.

"Mitäs minä sanoin?" hän sanoo laskeessani luurin. Hän alkaa taas syödä. Sitten hän heittää lautasliinansa lautaselle. "Perkeleen perkele, mikseivät ihmiset voi pitää huolta vain omista asioistaan! Mitä minä muka tein väärin! En ollut siellä yksin. Puhuimme asiasta ja teimme yhteisen päätöksen. Emme voineet noin vain kääntyä takaisin. Autolle

oli kahdeksisen kilometriä. Älä sinä ala miksikään yleiseksi syyttäjäksi. Ethän?”

”Sinä tiedät”, sanon.

”Mitä minä tiedän, Claire? Kerro mitä minä muka tiedän. En tiedä kuin yhden jutun.” Hän katsoo minua merkitsevästi, tai niin hän ainakin kuvittelee tekevänsä. ”Hän oli kuollut”, hän sanoo, ”ja olen yhtä pahoillani kuin kaikki muutkin. Mutta hän oli kuollut kuin kivi.”

”Siinäpä se”, sanon.

Hän nostaa kätensä. Hän työntää tuoliaan taakse. Hän kaivaa savukkeensa esiin ja menee takapihalle oluttölkki mukanaan. Näen kun hän istuu puutarhatuoliin ja nappaa taas sanomalehden hyppysiinsä.

Hänen nimensä on siinä etusivulla. Samoin hänen ystäviensä nimet.

Suljen silmät ja pitelen kiinni tiskialtaasta. Sitten töytäisen kädelläni kuivaustelinettä ja astiat putoavat lattialle.

Hän ei tee elelläkään. Tiedän että hän kuuli. Hän kohottaa päätään kuulostellakseen. Mutta muuten hän on liikkumatta. Ei käänny katsomaan.

Hän, Gordon Johnson, Mel Dorn ja Vern Williams pelailevat yhdessä pokeria, keilaavat ja kalastelevat. He käyvät kalassa joka kevät ja alkukesä, ennen kuin kyläilemään tulevat sukulaiset estävät tuon touhun. He ovat kunnon miehiä, perheellisiä, työnsä hoitavia miehiä. Heillä on poikia ja tyttäriä, jotka ovat samassa koulussa Dean-poikamme kanssa.

Viime perjantaina nämä perheenisät lähtivät

Nachesjoelle. He pysäköivät autonsa vuorille ja patikoivat kalastuspaikalle. Heillä oli makuupussit, ruoat, pelikortit ja viskipullot mukanaan.

He näkivät tytön ennen kuin pystyttivät leirin. Mel Dorn löysi hänet. Tyttö oli alaston. Ruumis oli jäänyt jumiin joen törmältä töröttäviin oksiin.

Mel Dorn huusi muut paikalle. He pohtivat mitä tekisivät. Joku miehistä – minun Stuartini ei kertonut kuka – sanoi että heidän pitäisi lähteä saman tien takaisin. Muut kaapivat kengillään hiekkaa, totesivat etteivät he ole lähtemisen kannalla. He vetosivat väsymykseen, myöhäiseen ajankohtaan, siihen tosiasiaan että tyttö kyllä pysyisi tallessa eikä lähtisi mihinkään karkuun.

Niinpä he jatkoivat eteenpäin ja pystyttivät leirin. He kyhäsivät nuotion ja joivat viskiä. Kuun noustua he puhuivat tytöstä. Joku sanoi että heidän pitäisi estää ruumista ajelehtimasta matkoihinsa. He lähtivät taskulamppujensa kanssa takaisin joelle. Yksi miehistä – se saattoi olla Stuart – kahlasi veteen tytön luo. Hän nappasi tämän otteeseensa ja veti tämän rantaan. Hän otti pätkän nailonköyttä ja sitoi sen tytön ranteeseen ja köytti köyden toisen pään puuhun kiinni.

Seuraavana aamuna he kokkasivat aamiaisen, joivat kahvia, ja viskiä, ja lähtivät tahoilleen kalastamaan. Illalla he valmistivat kalaruokaa, keittivät perunoita, joivat kahvia, joivat viskiä, ottivat keittoastiansa ja ruokailuvälineensä jokirantaan, ja pesivät ne samassa paikassa missä tyttökin oli.

Myöhemmin he pelasivat korttia. Taisivat pelata niin kauan etteivät enää kunnolla nähneet kortteja.

Vern Williams meni nukkumaan. Mutta muut jäivät juttelemaan. Gordon Johnson sanoi että taime-
net eivät olleet liikkeellä, koska vesi oli niin jäätävän
kylmää.

Seuraavana aamuna he nousivat myöhään, joi-
vat viskiä, kalastelivat pikkuisen, purkivat telttansa,
rullasivat makuupussinsa, keräsivät tavaransa rep-
puihin ja lampsivat autolle. He ajoivat niin kauan
että tulivat puhelimen luo. Stuart meni soittamaan,
muut seisoskelivat auringossa ja kuuntelivat puhe-
lua. Stuart ilmoitti sheriffille heidän nimensä. Eihän
heillä ollut mitään salattavaa. Eikä heitä hävittänyt.
He sanoivat odottavansa kunnes joku tulisi kuun-
telemaan parempia ohjeita mistä ruumis löytyy ja
ottamaan heidän lausuntonsa.

Nukuin kun Stuart tuli kotiin. Mutta heräsin kun
hän kolisteli keittiössä. Tapasin hänet nojaamasta
kaljatölkki kädessä jääkaappiin. Hän halasi minua
jykevillä käsivarsillaan ja hieroi selkääni isoilla kä-
sillään. Vuoteessa hän otti minut uudestaan ottee-
seensa ja odotti sitten ikään kuin olisi ajatellut jota-
kin muuta. Käännyin ja levitin haarani. Jälkeenpäin
Stuart luultavasti valvoi.

Aamulla hän oli jalkeilla ennen minua. Hän
odotti varmaankin sanomalehden tuloa ja sitä oli-
siko siinä jotain tapahtuneesta.

Puhelin alkoi soida heti kahdeksan jälkeen.

"Painukaa helvettiin!" kuulin hänen huutavan.

Puhelin soi heti uudestaan.

"Minulla ei ole mitään lisättävää siihen mitä
sheriffille sanoin!"

Hän iski luurin paikoilleen.

"Mitä on meneillään?" kysyin.

Silloin hän kertoi tämän kaiken minkä kerroin juuri sinulle.

Lakaisen astianpalat ja menen ulos. Hän makaa nurmikolla selällään, sanomalehti ja oluttölkki vierellään.

"Stuart, mentäisiinkö ajelulle?" kysyn.

Hän kääntyy kyljelleen ja katsoo minuun. "Käydään hakemassa olutta", hän sanoo. Hän nousee seisomaan ja hipaisee lantiotani ohi mennessään. "Odotahan hetki", hän sanoo.

Ajamme vaitonaisina kaupungin läpi. Hän pysähtyy tienvarsimarkettiin ostamaan olutta. Huomaan heti tuulikaapissa korkean sanomalehtipinon. Yläportaalla lihava printtimekkonainen ojentaa lakritsipatukkaa pikkutytölle. Myöhemmin ylitämme Eversonjoen ja käännyimme retkeilyalueelle. Tämä pikkujoki virtaa sillan alta muutaman sadan metrin päähän isoon lampeen. Näen miehet siellä. Voin kuvitella heidät kalastamassa siellä.

Niin paljon vettä niin lähellä kotia.

"Miksi teidän piti mennä sinne jumalan selän taakse?" kysyn.

"Älä viitsi hänätä minua", hän sanoo.

Istumme penkillä auringonpaisteessa. Hän avaa meille oluttölkit ja sanoo: "Rentoudu, Claire."

"He väittivät olevansa syyttömiä. He väittivät itseään hulluiksi."

"Ketkä?" hän kysyy. "Mistä sinä puhut?"

"Maddoxin veljeksistä. Ne tappoivat Arlene Hubly -nimisen tytön kotiseudullani kun olin pieni. Ne katkaisivat tytön kaulan ja paiskasivat Cle Elum-jokeen. Se tapahtui kun olin pikkutyttö."

"Haluat siis härnätä minua", hän sanoo.

Katselen jokea. Minä olen nyt siinä, silmät auki, kasvot alaspäin, tuijotan pohjan sammalta, kuolleenä.

"Mikä sinua oikein riivaa", hän sanoo kotimatalla. "Ärsytät vaan yhä enemmän ja enemmän."

Minulla ei ole mitään sanottavaa hänelle.

Hän yrittää keskittyä tiehen, mutta vilkuilee taustapeiliin.

Hän tietää.

Stuart luulee jättäneensä minut tänä aamuna nukkumaan. Mutta olin hereillä jo paljon ennen herätyskellon soimista. Mietin asioita lojuessani vuoteen ulkoreunalla kaukana hänen karvaisista koivistaan.

Hän valvoo että Dean lähtee kouluun, ja sitten hän ajaa partansa, pukeutuu ja lähtee töihin. Kaksi kertaa hän vilkuilee makuuhuoneeseen ja kakistelee kurkkuaan. Mutten avaa silmiäni.

Keittiössä huomaan hänen jättämänsä lapun. Siinä alla lukee "Rakkaudella".

Istun ruokailunurkkaukseen kahville ja jätän sormuksen kirjelapun päälle. Katselen sanomalehteä ja kääntelen sitä pöydällä. Sitten vedän sen eteeni ja luen mitä siinä sanotaan. Ruumis on tunnistettu. Sille on otajansa. Mutta sitä tutkittiin melkoisesti, leikeltiin, punnittiin, mitattiin, joitain osia ommeltiin takaisin paikoilleen.

Istun pitkään lehti kädessä ja mietin. Sitten soit-
tan ja varaan ajan kampaajalta.

Istun kuivaajan alla aikakauslehti sylissä ja annan
Marnien hoitaa kynsiäni.

"Menen huomenna hautajaisiin", sanon.

"Sepä ikävää", Marnie sanoo.

"Se oli murha", sanon.

"Se on pahinta kaikista", Marnie sanoo.

"Emme olleet kovin läheisiä", sanon, "mutta kui-
tenkin."

"Laitamme sinut edustavaan kuntoon", Marnie
sanoo.

Nukun sen yön sohvalla, ja aamulla nousen en-
simmäisenä. Keitän kahvia ja valmistan aamupalaa,
kun hän on ajamassa partaansa.

Hän ilmestyy keittiön ovelle pyyheliina paljaalla
olalla, kysyvän näköisenä.

"Tässä on kahvia, munat ovat valmiita ihan tuossa
tuokiossa", sanon.

Herätän Deanin ja syömme kolmistaan. Aina
kun Stuart katsoo minua niin minä kysyn Deanilta
haluaako hän lisää maitoa, paahtoleipää tai jotain
muuta.

"Soitan sinulle päivemmällä", Stuart sanoo ovea
avatessaan.

"En taida tänään olla kotona", sanon.

"Asia selvä", hän sanoo.

Pukeudun huolitellusti. Kokeilen hattua ja kat-
son itseäni peilistä. Kirjoitan kirjelapun Deanille:

Kulta, äiti on iltapäivällä asioilla, mutta vähän ajan päästä taas kotona. Odottele sisällä tai takapihalla kunnes jompikumpi on kotona.

Terveisin, Äiskä

Katselen "Äiskää" ja alleviivaan sen. Sitten kiinnitän huomioni sanaan "jompikumpi". Kirjoitetaanko se yhteen vai erikseen?

Ajan maatila-alueen läpi, halki kaura- ja sokerijuurikaspeltojen, omenatarhojen ja laitumilla laiduntavan karjan. Sitten kaikki muuttuu, maatalot mökeiksi ja puutarhat metsäksi. Sitten tulevat vuoret, ja kaukana alhaalla, oikealla puolella näen aina välillä Nachesjoen.

Vihreä avolavapakettiauto saavuttaa minut. Se roikkuu kilometritolkulla perässä. Hidastan aina väärään aikaan, toivon että se ohittaisi. Sitten ajan lujempaa. Mutta senkin teen väärään aikaan. Puristan rattia niin että sormiin sattuu.

Pitkällä tyhjällä suoralla puskurissa roikkuja lähtee ohi. Mutta pulipäinen kuskimies sinisessä työpaidassa ajaa rinnallani jonkin matkaa. Katsomme toisiimme. Sitten mies vilkuttaa, painaa torvea ja kiihdyttää ohi.

Hiljennän ja hoksaan paikan mihin voi pysähtyä. Ajan reunaan ja sammutan moottorin. Joki siintää alhaalla puiden alapuolella. Samassa kuulen avolavapakettiauton palaavan.

Lukitsen ovet ja kierrän ikkunat kiinni.

"Onko kaikki kunnossa?" mies kysyy. Hän koput-

taa ikkunaan."Kaikki kunnossa?"Hänen käsivartensa nojaavat oveen ja hän työntää naamaansa ikkunaan.

Tuijotan miestä. En osaa muutakaan.

"Onko kaikki kunnossa? Miksi olette siellä lukkojen takana?"

Pudistelen päätäni.

"Avatkaa ikkuna", mies puistelee päätään ja katsoo maantietä ja sitten taas minua. "Avatkaa nyt."

"Antakaa minun mennä", sanon.

"Avatkaa ovi", hän sanoo kuin ei kuuntelisi. "Teidän tukehduitte sinne."

Hän tuijottaa rintojani, reisiäni. Ihan törkeällä tavalla.

"Hei pupunen", mies sanoo, "minähän yritän vain olla avuksi."

Arkku on kiinni ja kukkakimpuin peitelty. Urut alkavat soida heti kun olen päässyt paikalleni. Ihmisiä saapuu sisään ja paikkoja etsitään. Eräällä pojalla on säihkyvät housut ja keltainen lyhythihainen paita. Ovi avautuu ja perhe astelee sisään yhtenä ryhmänä ja asettuu aitioon käytävän toiselle puolelle. Tuolit natisevat. Heti sen jälkeen miellyttävänoloinen vaalea nuorimies tummassa puvussaan nousee ylös ja pyytää meitä painamaan päämme. Hän rukoilee meidän elävien puolesta, ja lopettaessaan hän rukoulee vainajan sielun puolesta.

Kuljen muiden mukana arkun ohi. Sitten menen ulkoportaille iltapäivän valoon. Nainen joka kulkee edelläni nilkuttaa portaita alas. Kadulla hän katsoo taakseen. "No, ne sitten nappasivat sen", hän sanoo.

"Jos se nyt ketään lohduttaa. Pidättivät tänä aamuna. Kuulin sen aamulla radiosta. Poika oli paikkakuntalaisia."

Kuljemme muutaman askeleen pitkin kuumaa katua. Väki käynnistää autojaan. Otan tukea parkkimittarista. Kiiltäviä konepeltejä ja kiiltäviä pusku-reita. Minua pyöräyttää.

"Heillä on ystäviä, näillä murhaajilla. Ei heistä arvaisi", sanon.

"Tunsin sen tytön jo silloin kun se oli pikkutyttö", nainen sanoo. "Tyttö kävi meillä yhtenä ja minä leivoin sille pikkuleipiä ja siinä se nakersi niitä telkkarin ääressä."

Kotona Stuart istuu töistä tultuaan pöydän ääressä viskilasi edessään. Sekopäisen tuokion ajan pelkään että Deanille on sattunut jotain.

"Missä poika?" kysyn. "Missä Dean on?"

"Ulkona", mieheni sanoo.

Hän juo lasinsa tyhjäksi ja nousee ylös. Hän sanoo: "Taidanpa tietää minkä tarpeessa sinä olet."

Hän kiertää kätensä vyötärölleni ja alkaa toisella kädellään napittaa takkiani auki ja jatkaa siitä napittamalla puseroani auki.

"Hoidetaan tärkeimmät hommat ensin", hän sanoo.

Hän sanoo muutakin. Mutta minun ei tarvitse kuunnella. En kuulekaan mitään siinä veden paljoudessa.

"Juuri niin", sanon ja avaan loput napit itse, "ennen kuin Dean tulee. Äkkiä."